

excepție ridicată de Societatea Comercială „Erol Teknik” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 5.807/2003 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

La apelul nominal se prezintă autoarea excepției, reprezentată prin avocat, lipsind Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vâlcea, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul Societății Comerciale „Erol Teknik” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea arată că, întrucât, față de momentul ridicării excepției, au intervenit elemente noi, respectiv abrogarea Ordonanței Guvernului nr. 61/2002 prin Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și constatarea neconstituționalității art. 164 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, care a preluat dispozițiile art. 127 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002, critica în dosarul de față a devenit inadmisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 noiembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 5.807/2003, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (3), titlul III, art. 127 alin. (1) și (2) și art. 128 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Erol Teknik” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 limitează atribuțiile autorității judecătorești, deoarece, în conformitate cu acest text, numai autoritatea administrației publice are dreptul să dispună suspendarea executării obligației de plată până la soluționarea contestației de către instanța de judecată.

Se consideră că titlul III din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 permite organului fiscal să dispună discreționar de măsurile asigurătorii, indiferent de natura titlului executoriu sau de valoarea înscrisă în acesta, măsurile asigurătorii privind toate bunurile, mărfurile și mijloacele bănești ale agentului economic. Trimiterea la art. 124 referitor la contestația la executarea silită face posibil ca și pentru măsurile asigurătorii să se perceapă o cauțiune de 20% din suma datorată, în total ajungându-se la o cauțiune ce depășește cu mult debitul (câte 20% pentru măsurile asigurătorii, pentru contestație, suspendare și suspendare provizorie sau actele de executare).

Referitor la prevederile art. 127 alin. (1) și (2) și art. 128 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002, se arată că stabilirea cauțiunii de către instanță prin raportare la cuantumul sumei datorate, iar nu contestate, reprezintă o antepunțare asupra fondului cauzei. Obligația depunerii cauțiunii la unitatea teritorială a trezoreriei statului, deci a intimei, reprezintă, în opinia autoarei excepției, un mod de constrângere a executării plății, și nu o garanție pentru creditor, cât privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silită. De asemenea, citarea organului de executare de către instanța de judecată încalcă principiul disponibilității în procesul civil, în acest fel instanța stabilind cadrul procesual împotriva voinței debitorului sau a altui participant la proces.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea apreciază că, referitor la pretinsa neconstituționalitate a art. 10 alin. (3) din

Ordonanța Guvernului nr. 61/2002, textul nu împiedică debitorul nemulțumit de soluția adoptată de organul fiscal cu privire la stabilirea obligațiilor bugetare să se adreseze instanțelor judecătorești de contencios administrativ. Mai mult, dacă se trece la executarea silită, debitorul poate formula contestație la executare, potrivit art. 124 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002, solicitând totodată suspendarea executării, fie în cadrul contestației la executare, fie pe cale de ordonanță președințială, în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă.

Dispozițiile art. 39 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 asigură debitorului posibilitatea de a formula contestație și împotriva actelor prin care se dispun și se aduc la îndeplinire măsurile asigurătorii, acest text reprezentând un caz de aplicare a art. 21 din Constituție, privind liberul acces la justiție.

În privința dispozițiilor art. 127 alin. (1) și (2) din ordonanța criticată, se apreciază că acestea contravin prevederilor art. 16 și 21 din Constituția României, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, stabilirea unui quantum de 20% din valoarea sumei datorate, iar nu contestate, ca o condiție de primire a cererii de chemare în judecată, înfrânge principiul constituțional al liberului acces la justiție, putând determina obligarea debitorului bugetar la plata mai multor cauțiuni, în cazul formulării mai multor contestații pentru acte de executare diferite. Se mai arată că, întrucât stabilirea sumei datorate revine completului de judecată investit cu soluționarea contestației la executare, și nu judecătorului de serviciu, competența acestuia din urmă ar trebui să se limiteze doar la înregistrarea cererii debitorului.

Pe de altă parte, se consideră că depunerea cauțiunii la unitatea teritorială a trezoreriei statului, deci la creditor, creează statului o situație mai favorabilă decât cea a altor creditori și reprezintă o știrbire a autorității judecătorești, care nu poate dispune de această cauțiune. În opinia instanței de judecată, cauțiunea ar trebui să fie consemnată, ca și în cazul altor creditori, la un terț și să fie la dispoziția instanței de judecată.

Instanța apreciază că art. 128 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 nu contravine prevederilor constituționale invocate, deoarece organul de executare este, în cazul obligațiilor bugetare, chiar creditorul, prin reprezentanții săi, administrațiile finanțelor publice județene. Astfel, „este normal și just ca aceste instituții să se poată apăra în contestațiile la executare formulate de debitori”.

Prin urmare, instanța judecătorească apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (3), titlul III și art. 128 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 este neîntemeiată, în vreme ce dispozițiile art. 127 alin. (1) și (2) sunt neconstituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul arată că, potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei. Or, prin Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, dispozițiile legale criticate au fost abrogate, astfel încât excepția de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, republicată, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 10 alin. (3), titlul III, art. 127 alin. (1) și (2) și art. 128 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 14 august 2003. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 10 alin. (3): „*Exercitarea de către plătitori a căilor de atac la organele competente ale creditorilor bugetari, cu privire la stabilirea obligațiilor bugetare, nu suspendă obligația acestora de plată. La cererea debitorului și ținând seama de motivele invocate de acesta, autoritățile administrației publice, prin organul competent în soluționarea contestațiilor, vor dispune suspendarea obligației de plată a creanțelor bugetare, până la soluționarea contestației, cu constituirea unei garanții la nivelul sumei contestate.*”;

— titlul III: — Art. 31: „*Măsurile asigurătorii prevăzute în prezentul titlu se dispun și se aduc la îndeplinire prin procedură administrativă de către creditorii bugetari.*”;

— Art. 32: „*Se vor dispune măsuri asigurătorii de către creditorii bugetari, înaintea începerii procedurii de executare silită, atunci când există pericolul ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să își ascundă ori să își risipească averea/patrimoniul.*”;

— Art. 33: — „*Creditorul bugetar poate dispune prin procedură administrativă, prin decizie motivată, oprirea asigurătorie asupra veniturilor și/sau sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile, proprietatea debitorului, după caz, oriunde s-ar afla.*”;

— Art. 34: „*Măsurile asigurătorii dispuse potrivit art. 33, precum și cele dispuse de instanțele judecătorești sau de alte organe competente se aduc la îndeplinire în conformitate cu dispozițiile referitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.*”;

— Art. 35: „*Măsurile asigurătorii vor fi ridicate, prin decizie motivată, de către creditorii bugetari când au încetat motivele pentru care au fost dispuse.*”;

— Art. 36: „*Măsurile asigurătorii dispuse atât de creditorii bugetari, cât și de instanțele judecătorești ori de alte organe competente, dacă nu au fost desfășurate în condițiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silite, fără îndeplinirea altor formalități.*”;

— Art. 37: „*(1) În cazul înființării sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare se comunică pentru înscriere Biroului de carte funciară.*

(2) Înscrierea face opozabil sechestrul tuturor acelorora care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv. Actele de dispoziție ce ar interveni ulterior înscrierii prevăzute la alin. (1) sunt lovite de nulitate absolută.”;

— Art. 38: „*Dacă valoarea bunurilor proprii ale debitorului nu acoperă integral creanța bugetară, măsurile asigurătorii pot fi înființate și asupra bunurilor deținute de către debitor în*

proprietate comună cu terțe persoane, pentru cota-parte deținută de acesta.”;

— Art. 39: „*Împotriva actelor prin care se dispun și se aduc la îndeplinire măsurile asigurătorii cel interesat poate face contestație în conformitate cu prevederile art. 124.*”;

— Art. 127 alin. (1) și (2): „*(1) Contestația la executare se face cu condiția depunerii numai de către persoanele juridice a unei cauțiuni egale cu 20% din cuantumul sumei datorate, la unitatea teritorială a trezoreriei statului.*

(2) Dovada privind plata cauțiunii prevăzute la alin. (1) va însoți în mod obligatoriu contestația debitorului, fără de care aceasta nu va putea fi înregistrată.”;

— Art. 128: „*La judecarea contestației instanța va cita și organul de executare în a cărui rază teritorială se găsesc bunurile urmărite ori, în cazul executării prin poprire, își are sediul sau domiciliul terțul poprit.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15, art. 16 alin. (1), (2) și (3), art. 21 alin. (1) și (2) și art. 52, precum și dispozițiile titlului III, cap. VI, referitoare la autoritatea judecătorească. Textele constituționale invocate au următorul conținut:

— Art. 15: „*(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.*

(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.”;

— Art. 16 alin. (1), (2) și (3): „*(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.

(3) Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară. Statul român garantează egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea acestor funcții și demnități.”;

— Art. 21 alin. (1) și (2): „*(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept.”;

— Art. 52: „*(1) Persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei.*

(2) Condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică.

(3) Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea magistraților care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență.”

Autorul excepției consideră că sunt nesocotite și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care au următorul conținut:

„*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura*

considerată absolut necesară de către instanță, atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.“

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 a fost abrogată prin art. 200 lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 29 decembrie 2003. Curtea reține că dispozițiile art. 10 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 nu au fost preluate în ordonanța abrogatoare, cele ale titlului III au fost preluate cu modificări în art. 119, iar prevederile art. 127 alin. (1) și (2) și art. 128 au fost preluate identic în art. 164 alin. (1) și (2), respectiv art. 165 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003.

În prezent, art. 119 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 are următorul conținut: „(1) *Măsurile asigurătorii prevăzute în prezentul capitol se dispun și se duc la îndeplinire, prin procedura administrativă, de organele fiscale competente.*

(2) *Se dispun măsuri asigurătorii sub forma popririi asigurătorii și sechestrului asigurătoriu asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietatea debitorului, precum și asupra veniturilor acestuia, când există pericolul ca acesta să se sustragă, să-și ascundă ori să-și risipească patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea.*

(3) *Aceste măsuri pot fi luate și în cazul în care creanța nu a fost încă individualizată și nu a devenit scadentă. Măsurile asigurătorii dispuse, dacă nu au fost desființate în condițiile legii, rămân valabile pe toată perioada executării silită, fără îndeplinirea altor formalități. O dată cu individualizarea creanței și ajungerea acesteia la scadență, în cazul neplătii, măsurile asigurătorii se transformă în măsuri executorii.*

(4) *Măsurile asigurătorii se dispun prin decizie emisă de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal va preciza debitorului că prin constituirea unei garanții la nivelul creanței stabilite sau estimate, după caz, măsurile asigurătorii vor fi ridicate.*

(5) *Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii trebuie motivată și semnată de către conducătorul organului fiscal competent.*

(6) *Măsurile asigurătorii dispuse potrivit alin. (2), precum și cele dispuse de instanțele judecătorești sau de alte organe competente se duc la îndeplinire în conformitate cu dispozițiile referitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.*

(7) *În cazul înființării sechestrului asigurătoriu asupra bunurilor imobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare se comunică pentru înscriere Biroului de carte funciară.*

(8) *Înscrierea face opozabil sechestrul tuturor acelor care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv. Actele de dispoziție ce ar interveni ulterior înscrierii prevăzute la alin. (7) sunt lovite de nulitate absolută.*

(9) *Dacă valoarea bunurilor proprii ale debitorului nu acoperă integral creanța bugetară, măsurile asigurătorii pot fi înființate și asupra bunurilor deținute de către debitor în proprietate comună cu terțe persoane, pentru cota-parte deținută de acesta.*

(10) *Împotriva actelor prin care se dispun și se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii cel interesat poate face contestație în conformitate cu prevederile art. 162.“*

Față de această situație, în ceea ce privește dispozițiile art. 10 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 devin aplicabile dispozițiile art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, conform căroră Curtea Constituțională poate decide numai asupra actelor normative în vigoare. Constatând însă că, la data sesizării

sale, Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 nu fusese încă abrogată, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate referitoare la aceste dispoziții ca devenită inadmisibilă.

În ceea ce privește titlul III, art. 127 alin. (1) și (2) și art. 128 din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002, dat fiind că, după invocarea excepției de neconstituționalitate în fața instanței judecătorești, prevederile legale supuse controlului au fost preluate de noua reglementare, Curtea Constituțională este ținută să se pronunțe asupra constituționalității lor în noua redactare, întrucât soluția legislativă este aceeași cu cea anterioară modificării.

În acest sens se impune a fi reținut că prin Decizia nr. 40 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 16 martie 2004, instanța constituțională a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 164 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu motivarea că, independent de finalitatea urmărită de legiuitor, reglementarea dedusă controlului contravine liberului acces la justiție, în măsura în care condiționează însăși înregistrarea contestației la executare de plata unei cauțiuni. Astfel, „instituirea unei căi de atac ca modalitate de acces la justiție implică în mod necesar asigurarea posibilității de a o utiliza pentru toți cei care au un drept, un interes legitim, capacitate și calitate procesuală. Or, adăugarea la acestea a unei condiții suplimentare, a cărei neîndeplinire are semnificația drastică a unui veritabil fine de neprimire a cererii de sesizare a instanței cu respectiva cale de atac, constituie o îngrădire a accesului liber la justiție, contravenind astfel prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție“.

În consecință, ca urmare a admiterii excepției de neconstituționalitate referitoare la dispoziția sus-menționată printr-o decizie pronunțată după data la care instanța judecătorească a sesizat Curtea în acest dosar, în prezenta cauză a intervenit un motiv de inadmisibilitate a excepției, conform art. 23 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Examinând excepția de neconstituționalitate a art. 119 din actuala reglementare, Curtea constată că, deși formal, critica este îndreptată împotriva întregului articol, care reglementează măsurile asigurătorii, respectiv poprirea și sechestrul asigurătoriu, din susținerile autorului excepției rezultă că, în realitate, aceasta vizează doar dispozițiile alin. (10) al acestui articol, potrivit căroră împotriva actelor prin care se dispun și se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii, persoana interesată poate face contestație la executare, cu respectarea condițiilor de sesizare a instanței, respectiv plătiind cauțiunea de 20% din cuantumul sumei datorate. Or, în situația în care prevederile referitoare la cauțiune au fost declarate ca fiind neconstituționale, critica cu un atare obiect nu mai are suport pentru susținerea încălcării art. 21 și art. 52 alin. (1) și (2) din Constituție.

În egală măsură, este neîntemeiată și invocarea art. 16 din Constituție, întrucât reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nici o discriminare pe considerente arbitrare. De altfel, norma constituțională se referă la egalitatea de tratament a persoanelor în fața legii și a autorităților publice, iar nu la egalitatea de tratament între acestea și autoritățile publice, ca exponente ale interesului general.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a art. 165 alin. (1) din aceeași ordonanță, Curtea reține că, în această materie, organul de executare are și calitatea de creditor, astfel încât citarea sa se impune, în vederea

asigurării principiului contradictorialității în procesul civil și a garantării dreptului la apărare al tuturor părților. Pe de altă parte, determinarea părților între care există raporturi procesuale și care, deci, urmează a fi citate constituie atributul exclusiv al instanței judecătorești și nu are nici o

legătură cu principiul disponibilității. Dar, chiar dacă o atare susținere ar fi întemeiată, în măsura în care principiul disponibilității nu este consacrat, ca atare, prin Constituție, el nu constituie un criteriu de constituționalitate pe care Curtea să-l aibă în vedere și la care să se raporteze.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 și a dispozițiilor art. 164 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Erol Teknik” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 5.807/2003 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 119 și art. 165 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 153

din 30 martie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40¹ din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 208/2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 540/2003, cu modificările și completările ulterioare

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40¹ din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 208/2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 540/2003, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Chimforex” — S.A. din Pleașa în Dosarul nr. 9.176/2003 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât scutirile de la plata taxelor de timbru reprezintă un atribut exclusiv al legiuitorului. În ceea ce privește art. 16 alin. (1) din Constituție, apreciază că acesta este aplicabil numai persoanelor fizice, iar nu și celor juridice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 9.176/2003, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 40¹ din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, dispoziții introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 208/2002.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Chimforex” — S.A. din Pleașa într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de ordonanță președințială pentru suspendarea executării.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 40¹ din Legea nr. 137/2002 „încalcă în mod flagrant dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece creează un tratament discriminatoriu în incidența unor obligații procedurale legale, pe criterii vădit neconstituționale, vizând calitatea de autoritate publică a beneficiarului textului normativ atacat”. Mai arată că această reglementare este contrară regulii generale cuprinse în art. 280 alin. 4 din Codul de procedură civilă, potrivit căreia „suspendarea va putea fi încuviințată numai cu dare de cauțiune”, care constituie o „dispoziție legală imperativă onerativă, general aplicabilă

tuturor subiectelor de drept, persoane fizice sau juridice, de drept privat sau de drept public“.

Curtea de Apel Ploiești – Secția comercială și de contencios administrativ opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât veniturile încasate de A.P.A.P.S., după deducerea cheltuielilor prevăzute în bugetul propriu, se varsă la bugetul de stat, astfel că, în mod firesc, s-a stabilit prin dispozițiile legale criticate scutirea de la plata taxei de timbru, a timbrului judiciar, a cauțiunii și a oricăror alte taxe, pentru cererile adresate instanțelor de judecată.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât, așa cum a statuat Curtea Constituțională, de exemplu prin deciziile nr. 102/1995 și nr. 18/1996, dispozițiile art. 16 din Constituție, care instituie egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, nu sunt incidente în ceea ce privește relațiile dintre persoanele juridice.

Scutirea de la plata taxelor de timbru și a cauțiunilor stabilite de lege pentru sesizarea instanțelor judecătorești a A.P.A.P.S., instituție publică implicată în procesul de privatizare, reprezintă un atribut exclusiv al legiuitorului, pe care acesta îl exercită în considerarea anumitor situații determinate, cum sunt cele privind legătura strânsă cu bugetul statului și realizarea unui interes public (Decizia nr. 179/2003).

Potrivit dispozițiilor legale criticate, legiuitorul stabilește un regim juridic diferit pentru promovarea anumitor acțiuni de către „instituții publice implicate“, și nu numai de către A.P.A.P.S., în considerarea interesului general al accelerării procesului privatizării și în aplicarea art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituția republicată, care prevede că statul trebuie să asigure „protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară“, principiu pe care statul, în politica sa economică, este ținut să-l promoveze și, ca urmare, are dreptul și totodată îndatorirea de a crea un cadru juridic corespunzător.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40¹ din Legea nr. 137 din 28 martie 2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002), dispoziții introduse prin art. 1 pct. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 208/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 28 decembrie 2002), aprobată cu

modificări prin Legea nr. 540/2003 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 19 decembrie 2003), modificate prin art. 1 pct. 18 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2004 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 31 ianuarie 2004). Ca urmare a acestor modificări, dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

– Art. 40¹: „*Cererile formulate de instituția publică implicată, în legătură cu calitatea de acționar la societățile comerciale aflate în portofoliul acesteia, cu procesul de privatizare, cu obligațiile decurgând din contractele de vânzare-cumpărare de acțiuni, cu obligațiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare, sau de prezenta lege, cu executarea hotărârilor judecătorești și cu orice alte acte procedurale, efectuate de și pentru aceasta, sunt scutite de la plata taxelor judiciare de timbru și a timbrului judiciar, cauțiuni și orice alte taxe care se fac, potrivit legii, venit la bugetul de stat.*“

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituția României, revizuită și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 31 octombrie 2003, prevederi care au următorul conținut: „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Instituirea de cauțiuni și taxe în legătură cu procedurile judiciare reprezintă un atribut exclusiv al legiuitorului, pe care acesta și-l exercită fie din rațiuni legate de descurajarea exercitării cu rea-credință a drepturilor procesuale – în cazul cauțiunilor, fie în considerarea unor situații concrete în care se impune gratuitatea serviciului public al justiției sau, dimpotrivă, stabilirea în sarcina părților din proces a unor obligații fiscale – în cazul taxelor judiciare de timbru și a timbrului judiciar.

Curtea reține că scutirea instituțiilor publice implicate în procesul de privatizare de la plata taxelor de timbru și a celorlalte taxe în cazurile determinate de lege își are justificarea în strânsa legătură a acțiunilor în justiție, pentru care textul criticat prevede scutirea, cu bugetul de stat (alimentat, printre altele, și prin încasarea taxelor judiciare), precum și în interesul general pe care aceste instituții publice îl prezintă. Astfel, dispozițiile legale criticate dau expresie prevederilor art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituția României, republicată, potrivit cărora statul are obligația să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că exonerarea de la obligația de plată a taxelor judiciare de timbru este un atribut exclusiv al legiuitorului, a cărui exercitare nu afectează egalitatea în fața legii. Astfel, prin Decizia nr. 21 din 18 ianuarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 109 din 5 martie 2001, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările ulterioare, prevederi care stabilesc, de asemenea, scutiri de taxe judiciare de timbru, a statuat că „instituirea de către legiuitor a unor excepții de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru (scutiri de la plata taxei) nu constituie o discriminare sau o atingere adusă principiului constituțional al egalității în drepturi. Potrivit art. 138 alin. (1) din Constituție [în prezent, art. 139 alin. (1)], «Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc

numai prin lege», fiind, aşadar, la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite, având în vedere situaţii diferite, fără ca prin aceasta să aducă atingere principiului egalităţii în drepturi“.

Aşadar, Curtea constată că susţinerea autorului excepţiei referitoare la încălcarea principiului egalităţii în drepturi, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituţie nu poate fi primită, întrucât situaţia juridică a părţilor din procesele respective nu este identică şi nici similară, justificându-se în mod obiectiv şi raţional tratamentul juridic

diferit în ceea ce priveşte plata taxelor judiciare de timbru şi a celorlalte taxe.

Cu privire la dispoziţiile art. 40¹ din Legea nr. 137/2002, Curtea s-a mai pronunţat prin Decizia nr. 461 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 22 ianuarie 2004, statuând că acestea sunt constituţionale. Neexistând elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenţei Curţii, considerentele şi soluţia acestei decizii îşi păstrează valabilitatea şi în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) şi al art. 147 alin. (4) din Constituţie, republicată, precum şi al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 şi al art. 25 alin. (1) şi (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 40¹ din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, dispoziţii introduse prin Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 208/2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 540/2003, cu modificările şi completările ulterioare, excepţie ridicată de Societatea Comercială „Chimforex” — S.A. din Pleaşa în Dosarul nr. 9.176/2003 al Curţii de Apel Ploieşti — Secţia comercială şi de contencios administrativ.

Definitivă şi obligatorie.

Pronunţată în şedinţa publică din data de 30 martie 2004.

PREŞEDINTE,

prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAŢIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ŞI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor privind atestatele de specificitate pentru produsele agricole şi produsele alimentare

Văzând referatul de aprobare privind atestatele de specificitate pentru produsele agricole şi produsele alimentare, în temeiul art. 4 alin. (1) pct. I.23 din Hotărârea Guvernului nr. 409/2004 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor şi Dezvoltării Rurale,

ministrul agriculturii, pădurilor şi dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind atestatele de specificitate pentru produsele agricole şi produsele alimentare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va intra în vigoare în termen de 30 de zile de la publicarea lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcţia generală de reglementare şi implementare va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul agriculturii, pădurilor şi dezvoltării rurale,
Ilie Sârbu

N O R M E**privind atestatele de specificitate pentru produsele agricole și produsele alimentare**

Art. 1. — (1) Prezentele norme stabilesc regulile conform cărora poate fi obținut un atestat comunitar de specificitate pentru produsele agricole și produsele alimentare enumerate în anexa nr. I și pentru produsele alimentare enumerate în anexa nr. II, anexe care fac parte integrantă din prezentele norme.

(2) Prezentele norme se aplică fără a se aduce atingere altor prevederi specifice.

Art. 2. — În sensul prezentelor norme, următorii termeni se definesc astfel:

a) *specificitate* — elementul sau ansamblul de elemente prin care un produs agricol sau un produs alimentar se distinge în mod clar de alte produse agricole sau produse alimentare similare aparținând aceleiași categorii;

— prezentarea unui produs agricol sau produs alimentar nu este considerată element în sensul prezentului articol;

— specificitatea nu poate să se limiteze la o compoziție calitativă sau cantitativă ori la un mod de producție stabilit printr-o reglementare comunitară sau națională ori prin standarde voluntare; totuși această regulă nu se aplică dacă reglementarea sau standardul respectiv a fost stabilit în vederea definirii specificității unui produs;

b) *grup* — orice asociere, indiferent de forma sa juridică sau de componența sa, de producători și/sau procesatori care realizează același produs agricol sau produs alimentar; la acest grup pot participa și alte părți interesate;

c) *atestat de specificitate* — recunoașterea specificității unui produs prin intermediul înregistrării sale în conformitate cu prezentele norme.

Art. 3. — Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale înființează și administrează un registru de atestate de specificitate, în care se înregistrează numele produselor agricole și ale produselor alimentare a căror specificitate a fost recunoscută în conformitate cu prezentele norme.

Art. 4. — (1) Pentru a figura în registrul menționat la art. 3 un produs agricol sau un produs alimentar trebuie să fie produs din materii prime tradiționale, să prezinte o compoziție tradițională sau un mod de producție și/sau de prelucrare care reflectă un tip tradițional de producție și/sau de prelucrare.

(2) Înregistrarea nu este permisă în cazul unui produs agricol sau al unui produs alimentar a cărui specificitate se datorează:

a) provenienței sau originii sale geografice;

b) numai aplicării unei inovații tehnologice.

Art. 5. — (1) Pentru a fi înregistrat, numele produsului agricol sau al produsului alimentar trebuie:

— să fie specific în sine; sau

— să exprime specificitatea produsului respectiv.

(2) Numele care exprimă specificitatea, prevăzut la alin. (1) a doua liniuță, nu poate fi înregistrat dacă:

— se referă doar la cerințe de ordin general utilizate pentru un ansamblu de produse agricole sau de produse alimentare ori la cele prevăzute de o reglementare comunitară specifică;

— este înșelător, cum este în special cel care se referă la o caracteristică evidentă a produsului sau care nu corespunde caietului de sarcini ori specificației tehnice a produsului și nici așteptărilor consumatorului cu privire la caracteristicile produsului.

(3) Pentru a fi înregistrat, numele specific prevăzut la alin. (1) prima liniuță trebuie să fie tradițional și conform cu dispozițiile naționale sau consacrat prin folosință.

(4) Utilizarea termenului geografic este autorizată sub un nume care nu intră sub incidența reglementărilor privind protecția indicațiilor geografice și denumirilor de origine ale produselor agricole și produselor alimentare.

Art. 6. — (1) Pentru a putea beneficia de un atestat de specificitate, un produs agricol sau un produs alimentar trebuie să fie conform unui caiet de sarcini.

(2) Caietul de sarcini conține cel puțin elementele următoare:

— numele produsului în sensul art. 5, redactat în una sau în mai multe limbi;

— descrierea metodei de producție, inclusiv a naturii și caracteristicilor materiei prime și/sau ale ingredientelor utilizate și/sau a metodei de preparare a produsului agricol ori a produsului alimentar, cu referire la specificitatea acestuia;

— elementele care să permită evaluarea caracterului tradițional în sensul art. 4 alin. (1);

— descrierea caracteristicilor produsului agricol sau ale produsului alimentar, prin indicarea principalelor sale caracteristici fizice, chimice, microbiologice și/sau organoleptice care se raportează la specificitate;

— cerințele minime și procedurile de inspecție a specificității.

Art. 7. — (1) Numai un grup este abilitat să depună o cerere de înregistrare a specificității unui produs agricol sau a unui produs alimentar.

(2) Cererea de înregistrare, care include caietul de sarcini prevăzut la art. 6, se depune la Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, care este instituția publică centrală cu atribuții, competențe și responsabilități în înregistrarea specificității produselor agricole și produselor alimentare.

(3) Verificarea cererii și a caietului de sarcini se face de către organisme private de certificare a conformității și de inspecție, aprobate de Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, care este instituția publică centrală cu atribuții, competențe și responsabilități în verificarea și inspecția modului în care sunt aplicate și respectate prevederile prezentelor norme; cererea împreună cu caietul de sarcini și alte documente pe baza cărora s-a fundamentat decizia se transmit Comisiei Uniunii Europene de către minister.

(4) Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale va elabora și va aproba Regulamentul privind înregistrarea, verificarea, certificarea conformității și inspecția atestatelor de specificitate ale produselor agricole și produselor alimentare, în conformitate cu prezentele norme, precum și condițiile de aprobare a organismelor de inspecție și certificare, în termen de 6 luni de la publicarea prezentelor norme în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 8. — (1) Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale garantează că toate persoanele care demonstrează un interes economic legitim sunt autorizate să consulte cererea de înregistrare a specificității unui produs agricol sau a unui produs alimentar.

(2) Orice persoană fizică sau juridică legitim interesată poate să se opună înregistrării propuse, prin expedierea unei declarații fundamentate în mod corespunzător Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale; ministerul adoptă măsurile necesare pentru a lua în considerare aceste comentarii sau obiecții în cadrul termenelor prevăzute.

LISTA
produselor agricole și produselor alimentare la care se referă art. 1 alin. (1) din norme

Nr. în nomenclatura Bruxelles	Descrierea produselor
(1)	(2)
Capitolul 1	Animale vii
Capitolul 2	Carne și măruntaie comestibile
Capitolul 3	Pește, crustacee și moluște
Capitolul 4	Produse din lapte; ouă de pasăre; miere naturală
Capitolul 5	
05.04	Intestine, vezică și stomac de animale (altele decât peștele), întregi sau bucăți
05.15	Produse animale nespecificate sau neincluse în altă parte; animale moarte din cele menționate la capitolul 1 sau 3, necorespunzătoare consumului uman
Capitolul 6	Arbori vii și alte plante; bulbi, rădăcini și altele la fel; flori tăiate și frunziș ornamental
Capitolul 7	Vegetale și câteva rădăcini și tuberculi comestibili
Capitolul 8	Fruite și nuci comestibile; coajă de pepeni sau citrice
Capitolul 9	Cafea, ceai și condimente, excluzând maté
Capitolul 10	Cereale
Capitolul 11	Produse din industria morăritului, malț și amidonuri; gluten; inulin
Capitolul 12	Semințe și fructe oleaginoase; diverse grâne Semințe și fructe; plante medicinale și industriale; paie și furaje
Capitolul 13 ex 13.03	Pectine
Capitolul 15	
15.01	Untură și alte grăsimi de porc topite; grăsimi de pasăre topite
15.02	Grăsimi netopite de bovine, ovine și caprine; seu (inclusiv „premier jus“) produs din aceste grăsimi
15.03	Stearina din untură de porc, oleostearina și stearina din seu de vacă; untură de porc lichidă; oleo-margarină; seu de vacă lichid, neemulsionat sau neamestecat ori nepreparat în nici un fel
15.04	Grăsimi și uleiuri din pește și mamifere marine, rafinate sau nerafinate
15.07	Ulei vegetal, fluid sau solid, brut, rafinat sau purificat
15.12	Grăsimi și uleiuri vegetale sau animale, hidrogenate, rafinate sau nerafinate, dar nu preparate
15.13	Margarine, înlocuitor de untură și alte grăsimi preparate, comestibile
15.17	Reziduuri rezultate de la tratarea grăsimilor vegetale sau animale
Capitolul 16	Preparate din carne, pește, crustacee sau moluște
Capitolul 17	
17.01	Zaharuri din sfeclă și trestie de zahăr, solide
17.02	Alte zaharuri, sirop de zahăr; miere artificială (mixată sau nu cu miere naturală); caramel
17.03	Melasă, decolorată sau nedecolorată
17.05	Zaharuri, siropuri și melase arome sau colorate, cu excepția sucurilor de fructe care conțin zahăr în orice proporție
Capitolul 18	
18.01	Boabe de cacao, întregi sau strivite, materie primă sau prăjită
18.02	Coajă de cacao, tărate, pielite și resturi de cacao
Capitolul 20	Preparate din legume, fructe și alte părți de plante
Capitolul 22	
22.04	Must de struguri în fermentare sau cu fermentarea altfel decât fixată de o adăugare de alcool
22.05	Vin din struguri proaspeți, must de struguri cu fermentare fixată cu adăugare de alcool
22.07	Alte băuturi fermentate (de exemplu: cidru, perry și mead)
ex 22.08	Alcool etilic sau băuturi spirtoase, denaturate sau nu, obținute din produsele agricole prevăzute în prezenta anexă, excluzând lichiorul și alte băuturi spirtoase și preparate alcoolice, cunoscute ca extracte concentrate pentru fabricarea băuturilor
ex 22.10	Oțetul și înlocuitori de oțet
Capitolul 23	Reziduuri și resturi din industria alimentară; furaje animaliere
Capitolul 24	
24.01	Tutun

(1)	(2)
Capitolul 45 45.01	Plută neprelucrată, zdrobită, granulată sau măcinată, resturi de plută
Capitolul 54 54.01	In materie primă sau procesat, dar nu tors, câlț și resturi (incluzând fire trase)
Capitolul 57	Câneapă (<i>Cannabis sativa</i>) materie primă sau procesată, dar nu toarsă, câlț sau resturi de cânepă (incluzând fire trase)

*ANEXA Nr. II
la norme*

LISTA

produselor alimentare la care se referă art. 1 alin. (1) din norme

— Bere	— Produse înainte de coacere
— Ciocolată și alte produse alimentare care conțin ciocolată	— Sosuri condimentate preparate
— Produse de cofetărie, brutărie, patiserie sau biscuiți	— Ciorbe sau supe
— Aluaturi alimentare, coapte sau umplute	— Băuturi pe bază de extracte de plante
	— Înghețată și șerbet.

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

O R D I N

pentru aprobarea Normelor privind protecția denumirilor de origine și indicațiilor geografice ale produselor agricole și produselor alimentare

Văzând referatul de aprobare privind protecția indicațiilor geografice și denumirilor de origine ale produselor agricole și produselor alimentare, având în vedere Programul prioritar de acțiuni pentru integrarea în Uniunea Europeană în anul 2004, subcapitolul Politica de calitate, în temeiul art. 69 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile și indicațiile geografice și al art. 4 alin. (1) pct. I poz. 23, 24 și 25 din Hotărârea Guvernului nr. 409/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind protecția denumirilor de origine și indicațiilor geografice ale produselor agricole și produselor alimentare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va intra în vigoare în termen de 6 luni de la publicarea lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcția generală de reglementare și implementare va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Ilie Sârbu

București, 28 aprilie 2004.
Nr. 285.

ANEXĂ

N O R M E

privind protecția denumirilor de origine și indicațiilor geografice ale produselor agricole și produselor alimentare

Art. 1. — (1) Prezentele norme stabilesc reguli cu privire la protecția denumirilor de origine și indicațiilor geografice ale produselor agricole și produselor alimentare destinate consumului uman, menționate în anexa nr. I, ale produselor alimentare menționate în anexa nr. II, precum și ale produselor agricole menționate în anexa nr. III.

(2) Prezentele norme nu se aplică produselor vitivinicole, cu excepția oțetului din vin, și nici băuturilor spirtoase.

(3) Prezentele norme se aplică fără a aduce atingere altor prevederi specifice.

Art. 2. — (1) Protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice ale produselor agricole și produselor

alimentare se obține în conformitate cu prevederile prezentelor norme.

(2) În sensul prezentelor norme, următorii termeni se definesc astfel:

a) *denumire de origine* — numele unei regiuni, unui loc specific sau, în cazuri excepționale, al unei țări, utilizat pentru a descrie un produs agricol sau un produs alimentar:

- originar din această regiune, din acest loc specific sau această țară; și
- a cărei calitate sau ale cărei caracteristici sunt datorate în principal ori exclusiv unui anumit mediu geografic cu factorii săi naturali și umani inerenți și ale cărei producție, procesare și preparare au loc în aria geografică precizată;

b) *indicație geografică* — numele unei regiuni, unui loc specific sau, în cazuri excepționale, al unei țări, utilizat pentru a descrie un produs agricol sau un produs alimentar:

- originar din această regiune, din acest loc specific sau această țară; și
- care are o calitate specifică, reputație sau alte caracteristici ce pot fi atribuite acestei origini geografice și ale cărei producție și/sau procesare și/sau preparare au loc în aria geografică precizată.

(3) Sunt, de asemenea, considerate denumiri de origine anumite denumiri tradiționale, geografice sau nu, care desemnează un produs agricol sau un produs alimentar originar dintr-o regiune sau dintr-un loc specific și care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (2) lit. a) a doua liniuță.

(4) Prin derogare de la prevederile alin. (2) lit. a), sunt asimilate denumirilor de origine anumite denumiri geografice atunci când materiile prime ale produselor în cauză provin dintr-o arie geografică mai vastă sau diferită de aria de procesare, cu condiția ca:

- aria de producție a materiilor prime să fie limitată;
- să existe condiții speciale pentru producția materiilor prime; și
- să existe un regim de inspecție care să asigure îndeplinirea acestor condiții.

(5) În sensul alin. (4) sunt considerate materii prime doar animalele vii, carnea și laptele.

(6) Pentru a putea beneficia de derogarea prevăzută la alin. (4) denumirile în cauză pot să fie sau au fost deja recunoscute ca denumiri de origine care se bucură de protecția națională a statului membru al Uniunii Europene interesat sau, dacă un astfel de regim nu există, să aibă justificarea unui caracter tradițional, precum și a unei reputații și a unui renume de excepție.

(7) Pentru a putea beneficia de derogarea prevăzută la alin. (4) cererile de înregistrare trebuie să fie depuse în termen de 2 ani după intrarea în vigoare a prezentelor norme.

Art. 3. — (1) Numele devenit generic nu poate fi înregistrat.

a) În sensul prezentelor norme, prin *nume devenit generic* se înțelege numele unui produs agricol sau produs alimentar care, chiar dacă se raportează la locul sau regiunea unde acest produs agricol sau produs alimentar a fost inițial produs ori comercializat, a devenit numele comun al unui produs agricol sau al unui produs alimentar.

b) Pentru a se stabili dacă un nume a devenit generic se ține cont de toți factorii și în special de:

— situația existentă pe teritoriul statului membru al Uniunii Europene de unde provine numele și cea existentă în zonele de consum;

— situația existentă în alte state membre ale Uniunii Europene;

— legislațiile naționale sau comunitare relevante.

(2) Un nume nu poate fi înregistrat ca denumire de origine sau ca indicație geografică atunci când acesta este în conflict cu numele unui soi de plante sau al unei rase de animale și, în consecință, acesta este susceptibil să inducă publicul în eroare cu privire la originea reală a produsului.

Art. 4. — (1) Pentru a putea beneficia de o denumire de origine protejată (*DOF*) sau de o indicație geografică protejată (*IGF*), un produs agricol sau un produs alimentar trebuie să fie conform unui caiet de sarcini.

(2) Caietul de sarcini conține cel puțin elementele următoare:

a) numele produsului agricol sau al produsului alimentar, inclusiv denumirea de origine sau indicația geografică;

b) descrierea produsului agricol sau a produsului alimentar, inclusiv a materiilor prime, dacă este cazul, și principalelor caracteristici fizice, chimice, microbiologice și/sau organoleptice ale produsului sau alimentului;

c) precizarea ariei geografice și, dacă este cazul, detalii care să indice respectarea condițiilor prevăzute la art. 2 alin. (4);

d) elementele care să dovedească faptul că produsul agricol sau produsul alimentar este originar din aria geografică în sensul art. 2 alin. (2) lit. a) sau b), după caz;

e) descrierea metodei de obținere a produsului agricol sau a produsului alimentar și, dacă este cazul, a metodelor locale, autentice și constante, precum și informații privind ambalarea, dacă grupul solicitant determină și justifică faptul că ambalarea trebuie făcută în aria geografică precizată, în scopul păstrării calității, asigurării trasabilității sau al inspecției;

f) detalii care să justifice legătura cu mediul geografic sau cu originea geografică în sensul art. 2 alin. (2) lit. a) sau b), după caz;

g) detalii privind structurile de inspecție;

h) elementele specifice ale etichetării legate de mențiunea DOP sau IGP, după caz, sau mențiunile tradiționale naționale echivalente;

i) orice cerințe eventuale ce trebuie respectate, prevăzute de dispozițiile comunitare și/sau naționale.

Art. 5. — (1) Numai un grup este abilitat să depună o cerere de înregistrare; în sensul prezentului articol, prin *grup* se înțelege orice asocieră, indiferent de forma sa juridică sau de componența sa, de producători și/sau de procesatori care realizează același produs agricol sau produs alimentar; la acest grup pot participa și alte părți interesate.

(2) Un grup poate depune cerere de înregistrare numai pentru produsele agricole sau produsele alimentare pe care le produce sau le obține, în sensul art. 2 alin. (2) lit. a) sau b).

(3) Cererea de înregistrare include caietul de sarcini prevăzut la art. 4.

(4) Cererea este trimisă Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale.

(5) Verificarea cererii și a caietului de sarcini se face de către organisme private de certificare a conformității și de inspecție, aprobate de Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, care este instituția publică centrală cu atribuții, competențe și responsabilități în verificarea și inspecția modului în care sunt aplicate și respectate

prevederile prezentelor norme; după verificare, cererea împreună cu caietul de sarcini și alte documente pe baza cărora s-a fundamentat decizia se transmit Comisiei Uniunii Europene de către Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale.

(6) O protecție, în sensul prezentelor norme, a denumirii solicitate, la nivel național, precum și, dacă este cazul, o perioadă de adaptare pot fi acordate numai tranzitoriu de la data transmiterii cererii către Comisia Europeană; acestea pot fi acordate în egală măsură tranzitoriu, în aceleași condiții, în cadrul unei cereri de modificare a caietului de sarcini.

(7) Protecția națională tranzitorie încetează începând cu data la care este luată decizia înregistrării în conformitate cu prevederile prezentelor norme; de la data încetării protecției naționale tranzitorii, poate fi fixată o perioadă de adaptare, limitată la maximum 5 ani, cu condiția ca întreprinderile interesate să fi comercializat legal produsele în cauză, utilizând în mod continuu denumirile solicitate cu cel puțin 5 ani înaintea datei publicării în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.

(8) Consecințele unei protecții naționale tranzitorii nu afectează schimburile comerciale cu Comunitatea Europeană.

(9) Dacă cererea privește o denumire precizată în aria geografică frontalieră sau o denumire tradițională legată de această arie geografică situată într-un stat membru al Uniunii Europene sau într-un alt stat recunoscut de către Comisia Europeană ca îndeplinind condițiile specifice în acest domeniu, Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale va consulta acel stat înainte de transmiterea cererii către Comisia Europeană.

(10) Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale va adopta Regulamentul privind condițiile de aprobare a organismelor de inspecție și certificare, în termen de 6 luni de la publicarea prezentelor norme în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — (1) Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale garantează că toate persoanele care demonstrează un interes economic legitim sunt autorizate să consulte cererea.

(2) Orice persoană fizică sau juridică legitim interesată poate să se opună înregistrării propuse, prin expedierea unei declarații fundamentate în mod corespunzător Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale; ministerul adoptă măsurile necesare pentru a lua în considerare aceste comentarii sau obiecții în cadrul termenelor prevăzute.

(3) Orice declarație de obiecție poate fi admisă numai dacă:

— fie demonstrează nerespectarea condițiilor prevăzute la art. 2;

— fie demonstrează că înregistrarea unui nume propus ar putea prejudicia existența unei mărci sau existența unor produse care se află legal pe piață cu cel puțin 5 ani înainte de data publicării în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene;

— fie precizează elementele care demonstrează caracterul generic al numelui a cărui înregistrare se solicită.

Art. 7. — Mențiunile DOP, IGP sau mențiunile tradiționale naționale echivalente nu pot figura decât pe produsele agricole și pe produsele alimentare care se conformează prezentelor norme.

Art. 8. — Grupul prevăzut la art. 5 alin. (1) și (2), interesat, poate să ceară modificarea unui caiet de sarcini al unei denumiri înregistrate, îndeosebi pentru a ține cont

de evoluția cunoștințelor științifice și tehnice sau pentru a reexamina precizarea ariei geografice.

Art. 9. — (1) Denumirile înregistrate sunt protejate împotriva:

a) oricărei utilizări comerciale directe sau indirecte a unei denumiri înregistrate pentru produse care nu sunt acoperite de înregistrare, în măsura în care aceste produse sunt comparabile cu cele înregistrate sub această denumire ori în măsura în care această utilizare permite să se profite de reputația denumirii protejate;

b) oricărei utilizări abuzive, imități ori evocări, chiar dacă este indicată originea reală a produsului sau dacă denumirea protejată este tradusă ori însoțită de o expresie precum „gen“, „tip“, „metoda“, „stil“, „imitație“ sau altă expresie similară;

c) oricărei indicații false sau înșelătoare privind proveniența, originea, natura ori calitățile esențiale ale produsului, care figurează pe partea interioară sau exterioară a ambalajului, în materialul publicitar ori în documentele aferente produsului în cauză, precum și împotriva ambalării produsului într-un ambalaj de natură să creeze o impresie eronată cu privire la originea acestuia;

d) oricărei alte practici susceptibile să inducă publicul în eroare cu privire la originea reală a produsului.

(2) În cazul în care o denumire înregistrată cuprinde numele considerat generic al unui produs agricol sau produs alimentar, utilizarea acestui nume generic nu este considerată contrară prevederilor alin. (1) lit. a) sau b).

(3) Denumirile protejate nu pot deveni generice.

(4) Pentru denumirile pentru care înregistrarea este cerută conform art. 5 poate fi prevăzută o perioadă de tranziție de maximum 5 ani numai în cazul în care o contestație a fost admisă pe motiv că înregistrarea denumirii propuse poate prejudicia existența unei denumiri total sau parțial omonimă sau existența produsului care se află legal pe piață cu cel puțin 5 ani înainte de data publicării în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene; această perioadă de tranziție poate fi prevăzută cu condiția ca întreprinderile să fi comercializat legal produsele în cauză, folosind continuu denumirile respective cu cel puțin 5 ani înainte de data publicării în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.

Art. 10. — (1) Dacă o denumire de origine sau o indicație geografică este înregistrată în conformitate cu prezentele norme, cererea de înregistrare a unei mărci care corespunde uneia dintre situațiile prevăzute la art. 9 și privind același tip de produs este refuzată dacă a fost depusă după data de depunere a cererii de înregistrare a denumirii de origine sau a indicației geografice; mărcile înregistrate contrar cerințelor de mai sus sunt anulate.

(2) Utilizarea unei mărci care corespunde cu una dintre situațiile menționate la art. 9, înregistrată cu bună-credință înainte de data depunerii cererii de înregistrare a denumirii de origine sau a indicației geografice, poate continua în pofida înregistrării unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice, dacă nu există motive temeinice de anulare sau de revocare a mărcii.

(3) O denumire de origine sau o indicație geografică nu se înregistrează dacă, ținând cont de renumele unei mărci, de reputația sa și de durata utilizării sale, înregistrarea este de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea adevărată a produsului.

Art. 11. — Anexele nr. I—III fac parte integrantă din prezentele norme.

Produsele agricole și produsele alimentare la care se referă art. 1 alin. (1) din norme

Nr. în nomenclatura Bruxelles (1)	Descrierea produselor (2)
Capitolul 1	Animale vii
Capitolul 2	Carne și măruntaie comestibile
Capitolul 3	Pește, crustacee și moluște
Capitolul 4	Produse din lapte; ouă de pasăre; miere naturală
Capitolul 5	
05.04	Intestine, vezică și stomac de animale (altele decât peștele), întregi sau bucăți
05.15	Produse animale nespecificate sau neincluse în altă parte; animale moarte din cele menționate la capitolul 1 sau 3, necorespunzătoare consumului uman
Capitolul 6	Arbori vii și alte plante; bulbi, rădăcini și altele la fel; flori tăiate și frunziș ornamental
Capitolul 7	Vegetale și câteva rădăcini și tuberculi comestibili
Capitolul 8	Fructe și nuci comestibile; coajă de pepeni sau citrice
Capitolul 9	Cafea, ceai și condimente, excluzând maté
Capitolul 10	Cereale
Capitolul 11	Produse din industria morăritului, malț și amidonuri; gluten; inulin
Capitolul 12	Semințe și fructe oleaginoase; diverse grâne Semințe și fructe; plante medicinale și industriale; paie și furaje
Capitolul 13 ex 13.03	
Capitolul 15	Pectine
15.01	Untură și alte grăsimi de porc topite; grăsimi de pasăre topite
15.02	Grăsimi netopite de bovine, ovine și caprine; seu (inclusiv „premier jus“) produs din aceste grăsimi
15.03	Stearina din untură de porc, oleostearina și stearina din seu de vacă; untură de porc lichidă; oleo-margarină; seu de vacă lichid, neemulsionat sau neamestecat ori nepreparat în nici un fel
15.04	Grăsimi și uleiuri din pește și mamifere marine, rafinate sau nerafinate
15.07	Ulei vegetal, fluid sau solid, brut, rafinat sau purificat
15.12	Grăsimi și uleiuri vegetale sau animale, hidrogenate, rafinate sau nerafinate, dar nu preparate
15.13	Margarine, înlocuitor de untură și alte grăsimi preparate, comestibile
15.17	Reziduuri rezultate de la tratarea grăsimilor vegetale sau animale
Capitolul 16	Preparate din carne, pește, crustacee sau moluște
Capitolul 17	
17.01	Zaharuri din sfeclă și trestie de zahăr, solide
17.02	Alte zaharuri, sirop de zahăr; miere artificială (mixată sau nu cu miere naturală); caramel
17.03	Melasă, decolorată sau nedecolorată
17.05	Zaharuri, siropuri și melase aromate sau colorate, cu excepția sucurilor de fructe care conțin zahăr în orice proporție
Capitolul 18	
18.01	Boabe de cacao, întregi sau strivite, materie primă sau prăjită
18.02	Coajă de cacao, tărâțe, pielite și resturi de cacao
Capitolul 20	Preparate din legume, fructe și alte părți de plante
Capitolul 22	
22.04	Must de struguri în fermentare sau cu fermentarea altfel decât fixată de o adăugare de alcool
22.05	Vin din struguri proaspeți, must de struguri cu fermentare fixată cu adăugare de alcool
22.07	Alte băuturi fermentate (de exemplu: cidru, perry și mead)
ex 22.08	Alcool etilic sau băuturi spirtoase, denaturate sau nu, obținute din produsele agricole prevăzute în prezenta anexă, excluzând lichiorul și alte băuturi spirtoase și preparate alcoolice, cunoscute ca extracte concentrate pentru fabricarea băuturilor
ex 22.10	Oțetul și înlocuitori de oțet
Capitolul 23	Reziduuri și resturi din industria alimentară; furaje animaliere
Capitolul 24	
24.01	Tutun
Capitolul 45	
45.01	Plută neprelucrată, zdrobită, granulată sau măcinată, resturi de plută
Capitolul 54	
54.01	În materie primă sau procesat, dar nu tors, câlț și resturi (incluzând fire trase)
Capitolul 57	Cânepă (<i>Cannabis sativa</i>) materie primă sau procesată, dar nu toarsă, câlț sau resturi de cânepă (incluzând fire trase)

Produsele alimentare la care se referă art. 1 alin. (1) din norme

— Bere	— Gume și rășini naturale
— Băuturi produse din extracte de plante	— Pastă de muștar
— Pâine, produse de patiserie, prăjituri, produse de cofetărie, biscuiți și alte produse de panificație	— Paste făinoase

Produsele agricole la care se referă art. 1 alin. (1) din norme

— Fân	— Flori și plante de ornament
— Uleiuri esențiale	— Lână
— Plută	— Răchită
— Cochineal (Cârmâz) (materie primă de origine animală)	

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

privind constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002

În temeiul prevederilor art. 9 lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, se efectuează de către personalul împuternicit din cadrul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, din agențiile de control și încasare ale Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., care funcționează în punctele de trecere a frontierei, împreună cu organele poliției de frontieră.

Art. 2. — (1) Modelul, forma și conținutul autorizației nominale de control sunt prezentate în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Autorizațiile nominale de control vor fi eliberate de Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A., în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Art. 3. — La data publicării prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 1.896/2002 privind constatarea contravențiilor și

aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 28 noiembrie 2002, și Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 769/2003 pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 1.896/2002 privind constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 2 iunie 2003.

Art. 4. — Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România — S.A. va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,

Ileana Tureanu,
secretar de stat

ANEXĂ

<p>MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI</p> <p>AUTORIZAȚIE DE CONTROL Nr.</p> <p>DI. (Dna): B.I. seria: nr. Loc de muncă: Funcția:</p> <p style="text-align: right;"><i>Ministru,</i> L.S.</p>	<p>Titularul prezentei autorizații are dreptul de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor contravenționale tuturor persoanelor fizice și juridice care nu respectă prevederile Ordonanței Guvernului nr. 15/2002 privind introducerea tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002.</p>
---	---

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2004
— pe suport tradițional —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	9.875.000	2.468.750	2.715.750	2.987.500	3.286.000
2.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*)	1.780.000	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	7.900.000	1.975.000	1.975.000	1.975.000	1.975.000
4.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	12.500.000	3.125.000	3.125.000	3.125.000	3.125.000
5.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	2.530.000	632.500	632.500	632.500	632.500
6.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	10.680.000	2.670.000	2.670.000	2.670.000	2.670.000
7.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	9.850.000	2.462.500	2.462.500	2.462.500	2.462.500
8.	Colecția Legislația României	2.500.000	625.000	687.500	756.500	832.500
9.	Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	4.150.000	1.038.000	1.141.500	1.255.500	1.381.500
10.	Repertoriul actelor normative	625.000	—	—	—	—
11.	Decizii ale Curții Constituționale	470.000	—	—	—	—
12.	Ediții trilingve	2.500.000	—	—	—	—

*) Cu excepția numerelor bis în care se publică acte cu un volum extins și care interesează doar un număr restrâns de utilizatori.

Toate publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ sunt purtătoare de T.V.A. în cotă de 9%, aceasta fiind inclusă în prețul de abonament.

Pentru siguranța clienților, abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următorii difuzori:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, str. Hristo Botev nr. 6
(telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9
(telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256
(telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr.202A
(telefon/fax: 212.73.54)
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, str. Banul Udrea nr. 10,
(telefon/fax: 411.91.79)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7
(telefon/fax: 0268/47.05.96)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1
(telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36
(telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)
- ◆ ASTOR-MED — S.R.L. — Iași, str. Sucidava nr. 2, bl. U2, sc. C, ap. 2
(telefon/fax: 0232/27.91.76, 0232/25.84.27)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro